

L'esperança del pagès

Pau Alcubilla Prats

Conte presentat en el 14è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

Corria una suau brisa d'abril entre la verdor creixent dels camps. Els ocells havien començat a piular amb força, el sol naixé novament. El pagès ja estava treballant des de feia força estona. Havia sortit de la cabana a trenc d'alba, amb el farcell, el càntir i el barret de palla, per evitar el bat de sol. El gos menut i negre com el carbó s'havia posat a jeure sota el garrofer. De tant en tant s'aixecava a empaitar alguna mosca pesada, però normalment només dormia; ja era vell. Havia servit fidelment al seu amo durant molts anys, i sabia que l'hora se li acostava.

Les hores anaven passant i el pagès estava animat: havia fet molt. Tant havia fet, que l'endemà podria descansar tot el dia, pensava. El cel es tapà. Uns núvols negres envaïren el sol. Passà un gat, corrent entre les males herbes. El gos sortí disparat a empaitar-lo, i li caigué la primera gota al nas. El gat s'amagà ràpidament en advertir la pluja que s'aveïnava i el gos tornà a jaure sota el garrofer. Poc després, començà a ploure amb força. Cada vegada plovia més. El pagès es refugià sota el garrofer també. Va romandre allà, al costat del gos durant una bona estona, esperant impacient que parés el xàfec per acabar la feina i anar-se'n a casa. Però no va parar. Les gotes topaven amb força contra el terra arenós i polsós, tal i com queda després d'un hivern sense pluja i sense neu. Hi practicaven veritables forats. Eren grandioses, tant ho eren que van destrossar l'encanyissada per les tomaqueres que el pagès amb tant d'amor havia aixecat. Maleint la pluja, el pagès va decidir tornar a la cabana. Avui li seria impossible treballar més. Va fer un xiulet al gos, que es va aixecar de cop i va córrer camp enllà. Els dos sabien que

arribarien xops al cobert. Afortunadament, ell hi tenia algunes mudes, a part d'una banyera d'aigua calenta i una llar de foc. Hi estarien la mar de bé, escoltant el soroll de les gotes al caure damunt la teulada metàl·lica, un soroll enllaunat, molt familiar ja pels dos, i que avui escoltarien una vegada més.

El pagès encengué un bon foc, amb molts troncs gruixuts d'alzina, perquè durés tota la nit. Es va asseure al balancí i va agafar un llibre, de tapes dures, granat, segurament la Bíblia. Però es va avorrir aviat, no era àvid lector i començava a tenir la vista cansada. S'aixecà del balancí i s'omplí la banyera. Quan fou ben plena, s'hi endinsà sense pensar-ho un moment. Es quedà allà, amb una sensació de plaer sense precedents, mentre el crepitjar del foc i el soroll de la pluja s'intercalaven en una bonica melodia, sense intèrprets ni director. Al cap de poc l'envaí el son. Començà a aclucar els ulls; les parpelles cada vegada pesaven més, i ell tampoc feia res per evitar-ho. Respirà fondo dues vegades, i s'adormí a la banyera.

Es va despertar de cop. No sabia per què. Estava dormint tranquil·lament, àdhuc somniant, i, sense voler-ho, obrí els ulls. Li costà uns segons saber la causa de tant sobtat destorb. Però llavors ho tornà a sentir, cada vegada més vívid i clar: un udol, gutural i profund, que s'escolava entre la cantarella de la pluja i la dansa del foc, i arribava finalment a les seves orelles. El cor se li accelerà, i decidí sortir ràpidament de la banyera. Es vestí de qualsevol manera, i sortí de la cabana, tal com embuixat per tant estrany soroll. Caminà a pas decidit entre la verdor dels camps recent regats. La pluja li

regalimava per la cara. Acariciava amb els palmells de les manes les herbes que s'anava creuant, cada cop més verdes a mesura que s'acostava a l'origen de les seves curiositats. L'udol era cada cop més pronunciat, llarg i greu. El pagès es començà a espantar. Un reguitzell de sentiments li creuaren pel pit, tants que no els pogué desxifrar. Una barreja de temor, espant, odi, ràbia, perplexitat, ansietat, valentia, divertiment, alegria... No va saber mai per què, però en un últim moment va sentir una malastrugança terrible, que va fer defugir tots els altres sentiments, i es va apoderar d'ell, perpètuament.

Mentre avançava, divagant entre moments de lucidesa i de complet hipnotisme, va intentar endevinar d'on venia el so. Estava en trànsit, descrivint cercles i acostant-se cap on ell creia que el soroll provenia. Un llampec va il·luminar tota la plana durant un segon. El pagès, llavors, va poder entreveure clarament una figura de dimensions descomunals, completament negra, semblava un gos, caminava lentament, i movia la cua de costat a costat, sumptuosament, mentre emetia aquells estranys udols. El pagès va arrencar a córrer cap on l'havia vist. Un altre llamp il·luminà el món: el gos ja no hi era.

Va parar-se un moment, aprofitant un lapse momentani de lucidesa. Va mirar al seu voltant, i finalment es va poder orientar. Estava a prop de la riera, lluny de la cabana; feia molts anys que el pagès no anava tant lluny i molts quilòmetres que les terres que trepitjava havien deixat de ser seves.

Va tornar a sentir l'udol i es va deixar endur una vegada més pel seu ritme hipnotitzant. Va començar a córrer

novament. Quan va arribar al marge de la riera, es va aturar i va mirar endavant. A l'altre riba va poder veure novament el gran ca negre. Es van quedar mirant de fit a fit, i en aquell moment el pagès perdé l'equilibri, qui sap si per culpa del gos o de la pluja incessant, i caigué a la riera, produint un cop sord. Es va poder aixecar a l'instant: no s'havia fet mal, o com a mínim no el sentí. Es va incorporar just per mirar al nord i sentir la gran remor de l'aigua desbocada. El cor se li aturà un moment, el cervell se li quedà en blanc, les cames no l'obeïen, se li taparen les orelles i se li tancaren els llavis. Tot estava decidit, encara que la decisió no hagué estat seva. Va tornar en sí. Somrigué i aixecà els braços en alt, com volent agafar els núvols o la lluna, en clar senyal de comprensió. Poc després, s'uní com a convidat d'honor a l'orgia que l'aigua havia preparat, riera enllà. Va tenir temps de sentir per última vegada aquell udol, però el darrer fou no obstant diferent... no era un udol de crida, sinó un de patiment, prolongat i molt profund, tant que feu tremolar la terra. Acte seguit, el gran gos negre saltà a la riera i corregué tant com les seves fortes i llargues potes li permetien, per intentar evitar la mort no anunciada del pagès. Però no el pogué salvar d'un destí que no era el seu.

El petit quisso, mentrestant, dormia al sorollós compàs del crepitjar del foc i el so metàl·lic de les gotes d'aigua al caure sobre la teulada. El seu cor seguiria bategant quan s'acabés la tempesta.